

ÖNGYILKOS GONDOLAT.

□ Csillogó ezüstpalástba burkolódzott a fényes Éjszaka. A Hold bánatosan mártogatta sárga fény-szárait a folyamban, mely dühösen rontott tova a hid alatt. Hűvös volt, tavasz volt, a minden-szinek, a minden-vágyak tavasza. Bánatos karokkal támaszkodtam a hid karfájához, lehajtottam bódult fejemet a folyamba szegezve tekintetemet . . . Harsogott köröttem a Tavasz és száz ujjongás vegyült a méla temetésbe. Himnuszt zengett a Természet a Tavasz fogadására, csillingeltek az örömök, nagy Isten, csak bennem zokogott a lélek.

□ Ó, miért kellett eszembe jutni, hogy fiatalságom bűnét hordozom. Azt hiszem valaki átka fogant meg bennem ezen az éjszakán: valaki megátkozta szívem dobbanását, elsorvasztott egy zsenge, ifju életet s halálcsókját éreztem az életnek.

□ Sírva gubbasztottam esengve örömeért s csak a bánat visszhangzott válaszképpen. Úgy gubbasztottam, mint egy szárnyaszegett madár, az Éj pedig tündökölt ezer átkot szórva bús bensőmbé.

□ Ó, hányszor kellett kérdezni éneamtől: „Ifjú, mi

van veled, hisz fiatal vagy. Hisz alig-alig éltél, szent Isten, mi van veled?“

□ S válaszolni nem tudtam, csak némárasírt szemmel bámultam a kavargó távolba: az életbe, a halálba.

□ És imhol megjelent Ő. Ott lebegett a hid előtt, a víz felett, a térben, mint egy karcsú tünemény. Kacérsága belevakított az éjbe, büszkesége a lélekbe, zene-hangja a szívbe. Csak állt mozdulatlan, szembe velem.

□ Vágy fogott el megölelni, odarohantam átkarolni és . . . eltűnt. A fehérhabos víz szembekacagott. Tétován álltam s megdőbbenve a történetektől. És ő egy percre ismét csábított megjelenésével, csak azért, hogy megzavarja balga kínomat.

□ Felordítottam. Szemeim kicsuklottak, hadonásztam, ordítva ezer átkot s rettentő jajt hintve az isteni éjszakába.

□ Nagy Isten, úgy éreztem, hogy ökölbeszorított kezekkel bele kellene magam vágnom a folyam zengő-zúgó örök áradatába.

SZEMZŐ PÁL.

Dacos ének.

*Viharos vészek büszke hajósa,
Aki a vésszel szembe kacag,
Fejem fölött az ég dühe tombol,
Lábam alatt meg harsog a hab.
Viharos vészek büszke hajósa,
Tört lobogók diadalra vivője,
Az vagyok én!*

*Sohase sápaszt, sohase rémiszt
Táncoló orkán, gyászszaú ár.
Szirthez ütötte ropog a bárkám
S rám az egek vad bosszúja vár.
Dacos ökölrel, szitok-imával
Tört lobogók diadalra vivője,
Az vagyok én!*

*Szirthez ütötte ropog a bárkám,
Tódul a léken már be a hab.
Tátongó örvény öle kitarva,
Viharos villám tüze szakad.
Lábamat nyalja, hajamat tépi
Fekete vész — de tört lobogómat
Mégse hagyom!*

Hangay Sándor.